

עופר רותם

בני

„לא רוצים לשרת בצה"ל - רוצים לעשות חיים!" אומרים בניהם של קצינים בכירים בצה"ל שנעצרו

הסיפור הגדול שמאחורי הכותרת הקטנה

פר. „אנחנו רוצים לחיות את חיינו ו' ליהנות כל זמן שאנחנו צעירים ויכולים. כל אחד מאיתנו עצמאי מבחינה כלכלית. כמעט כל אחד עובד במקום קבוע ומרחיח. ואלה שלא עובדים במקום קבוע — כש חסר כסף, הם הולכים לעבוד בסבלות בשוק.

**נעצרו 8 תלמידי תיכון
שהשתמשו בסמים בת"א**

„זהו וכוהו נוראי. בגדים, עיתונים ושמיות זרוקים בכל חור על פני שלושה מארבעת חורי הדירה. המיטבה מלא ערימות כלים מלוכלכים. בן שיחי, בני, חתיך יפה-תואר, מקבל את פני ליד שולחן המיטבה המלא שיירי אוכל מתאריכים לא מזוהים, אבל עתיקים למדי. שערן הפרוע

מיאורת חשיש ול.ס.ד. - או קומונה של אהבה

„אני למשל עובד כעורך במה אצל פשול בתיאטרון העממי. עופר עובד כמתופף ב' להקה. החבר של רינה עובד בעיר הנפט באבורדוס. יש לנו חברות. אבל לא קבועות. אנח' נו לא רוצים שום דבר קבוע וזה אמור גם לגבי המין. מלבד רינה והחבר שלה, שגרים בחדר נפרד. ניתוקם של דיירי הקומונה מהעולם ה' חיצוני שלם. בדירה אין טלוויזיה. לא מק' לט רדיו, לא טרנזיסטור. „גם עיתונים אנח' נו לא קוראים,“ אומר בני. „מה שאת רואה כאן על הריצפה זה רק העיתונים מה' שבוע, בהם חיפשנו את הפירסומים עלינו. לא איכפת לנו מהסובב אותנו ומהחברה. כל אחד חי את חייו.

את חיייהם כרצונם? מספר בני: אני אוהב לעשות כל דבר לבד. לא רוצה עזרה. אני מעריך את העזרה שמושיטים לי הוראי, אבל אני בכל זאת רוצה לבטא את האישיות שלי בדרך שלי. למדתי בתיכון עד השישית. לא יכולתי לסבול את האוטוריטה של המורים. בעיקר הפרציה לי התלבושת האחרונה. אצלנו לבשו מדים בצבע תכלת, והקורות בבית-הספר היו צבועים באפור. הכל היה אפור וכחול ו' אחיר. לא יכולתי לסבול את זה. אני קצת מציייר, וחושב להמשיך ללמוד לצייר, וזה פגם בחוש האסתטי שלי.

התחלתי להופיע בלי מדים בבית-הספר. הוראי נקראו למנהל פעם, פעמיים, שלוש. שום דבר לא עזר. פשוט לא סבלתי את הצבע הכחול. עזבתי בשישית והתחלתי לל' מוד אקסטרני. עשיתי את המוקדמות ועכ' שיו אני לומד לבגרות.

רוב החבר'ה שגרים כאן לא רוצים להתי' גייס. אנחנו מהווים גורם שלילי בחברה. אנחנו לא רוצים לתרום לה כלום — וה' צבא פירושו לתרום. אם הצבא יודע מה ש' טוב בשבילו — אז לא יקחו אותנו, כי אנחנו נהנה גורם דמורליטורי. אני אישית כן חושב להתגייס. אבל לא בגלל פטריוטיזם — אלא מטעמים אנוכיים בהחלט. אני מתכוונן להיכנס לעסקים של אבי. לנהל את החברה שלו בחוף-לארץ. אם לא ארשת בצבא — זה יהיה כתם על עברי, אולי אפילו לא יתנו לי לצאת ל' חו"ל.

כל הדיבורים בקשר לשבע צבאות ערב שעומדים לכלות אותנו ולזרוק אותנו לים — אני בכלל לא מתייחס לזה. אני חי ה' יום סה, ומחר אני אתגורר במקום אחר. אני לא יודע מה אני יכול לתרום לצבא כשיגייסו אותי. את חי בטח שאין לי כוונה לתרום. אני בכלל לא חושב לשרת בחיל קרבי.

ררת עם הצעירים בדירה. ושיתי צעירות נר' ספות שהתארחו שם. צעיר נוסף המתגורר בדירה, בני, לא היה במקום בשעת הפשיטה וגילוי הסמים, משום-כך לא נעצר.

לא רוצים לתרום לחברה

מה ג'רדו השוטרים במקום המיקלט של ששת הצעירים בני ה'17.5-18 והצעירה בת ה'16? האמנם מאורת סמים, בה היו מתכנסים כדי לצאת למסעות-הזוויה — או קומונה של אהבה, נסיון צעירים לחרוג מ' המיסגרת החברתית המקובלת, לנסות לעצב

• השם מוסווה כדי להגן על קטינה.

שלמה רותם, אביו של עופר, בחדר ה' כניסה של הבית המרווח בגני-יהודה, אותו עזב בנו הצעיר עם הצטרפותו לקומונה.

ניתוק

מהעולם

משיך בני ואומר: אנחנו לא דורשים כלום מהחברה ולא רוצים גם לתת לה כלום,“ הוא מס'

בית טראוב בית הוריו של אחד מחברי הקומונה, שנעצרו השבוע באשמת שימוש בסמים משכרים. הבית המרווח, שוכן בשכונת הווילות המפוארת בגני-יהודה שליד סביון. בית זה אופייני גם למשפחותיהם של שאר צעירי הקומונה, שעזבו כולם בתים עשירים. אופיינית לא פחות העובדה, שכולם עזבו — בהסכמת הוריהם.